

Arrest

nr. 223 944 van 12 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. LERNOUT
Louizalaan 89/1
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat D. LERNOUT, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 13 februari 2017 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 15 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 maart 2016 werden verzoeksters vingerafdrukken genomen in Griekenland (Eurodac). Op 21 maart 2017 besliste de dienst Voogdij van de FOD Justitie dat verzoekster meerderjarig was, omdat uit leeftijdsonderzoek bleek dat zij minimum 20,7 jaar oud was.

1.2. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 5 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden op 8 maart 2016 en 3 april 2017 genomen in Griekenland (Eurodac).

1.3. Op 20 december 2018 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

- De beslissing genomen ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 20 december 2018, is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 15/02/2017

Overdracht CGVS: 19/04/2017

Op 30 maart 2018 vond van 9u10 tot 16u45 uw eerste persoonlijk onderhoud plaats met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1). Een tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS vond plaats op 17 mei 2018 van 15u40 tot 17u15 (CGVS 2). Een derde persoonlijk onderhoud vond plaats op 28 september 2018 van 10u17 tot 11u11 (CGVS 3). U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari en het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Lernout, was gedurende alle persoonlijk onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 21-jarige soennitische Pashtounse vrouw die de Afghaanse nationaliteit heeft. U bent geboren in het dorp Samarkhail, gelegen ten zuidoosten van de stad Jalalabad in het district Behsud, provincie Nangarhar. U heeft geen broers, noch zussen. Toen u vier jaar was, stierf uw vader en trouwde uw moeder met de broer van uw vader. Samen met uw moeder, tante/stiefmoeder en de drie dochters uit uw paternale ooms eerste huwelijk verhuisde u vervolgens naar Shiraz in Iran. Uw maternale oom en tante en uw twee paternale ooms verblijven in Jalalabad.

U verklaart dat uw paternale oom u slecht behandelde. U zou enkel naar school mogen gaan, maar verder zou u niet naar buiten mogen gaan. Nog zou u van uw paternale oom huishoudelijke taken moeten uitvoeren en zouden u en uw moeder door uw paternale oom worden geslagen.

Via uw klasgenoot en beste vriendin M. kwam u in contact met P. S. (CGVS [...]; O.V. [...]), uw huidige man. Jullie zouden elkaar regelmatig in de omgeving van uw school hebben gezien. Via M. zou P. op de hoogte zijn geraakt van uw thuissituatie.

Op een dag zou u door uw paternale oom zijn uitgehuwelijkt aan een man in Afghanistan. Ondanks de weerstand van uw moeder zou uw paternale oom hebben besloten dat u twee maanden later naar Afghanistan moest verhuizen om met R. te trouwen. P. zou hiervan op de hoogte zijn geraakt en hij zou hebben besloten dat jullie samen Iran moesten verlaten.

U reisde met P. naar Teheran, waar een moellah u religieus in de echt verbond. Nadien reisden jullie met een smokkelaar verder via Turkije naar Griekenland. In Griekenland geraakte u als eerste met een vals paspoort door de controle op de luchthaven en nam u het vliegtuig naar België, waar u op 13 februari 2017 aankwam. Op 15 februari 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in. Uw man kwam op 1 mei 2017 aan in België. Hij diende op 5 mei 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: twee originele doktersvoorschriften inzake kinetherapie en anticonceptie, gedateerd op 30 september 2017 en 12 december 2017; een originele attestering dat u en uw echtgenoot sedert 2 januari 2018 door het CARDA (Rode Kruis België) worden opgevolgd; twee dezelfde originele intermediaire verslagen van de Dienst Neurologie-Neurofysiologie van het Sint-Trudo Ziekenhuis te Sint-Truiden, vermeldende opnamedata 12 tot 14 augustus 2017; en een psychologisch attest van Service de Santé Mentale de Montignies-Sur-Sambre, gedateerd op 12 maart 2018.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud op uw vraag afgenomen door een vrouwelijke protection officer en werd u bijgestaan door een vrouwelijke tolk. Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten blijkt eveneens dat u kampt met fysieke en mentale problemen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gevoerd met een protection officer met expertise in het interviewen van kwetsbare personen.

Wat betreft de voorgelegde doktersvoorschriften dient te worden opgemerkt dat ze geen gewag maken van uw mentale gezondheidstoestand. Het opnameattest van het CARDA (Rode Kruis België) betreft evenmin een medisch attest waaruit na een diepgaand medisch onderzoek blijkt dat u niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Het wijst er enkel op dat u vanaf januari 2018 bij het CARDA heeft verbleven, wat niet betwist wordt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat u medio april 2018 CARDA zal verlaten en terug zal keren naar het regulier opvangcentrum (CGVS 1, p. 3). Ook het intermediaire verslag van het Sint-Trudo Ziekenhuis maakt enkel gewag van fysieke problemen uwentwege. Het geeft op geen enkel moment aan dat u niet in staat bent om coherente en consistente verklaringen af te leggen.

Voorts legt u een psychologisch attest van Service de Santé Mentale de Montignies-Sur-Sambre neer. In dit attest staat letterlijk vermeld dat het op uw vraag opgesteld is, en met het oog op uw verzoek om internationale bescherming. Daardoor vermindert de bewijswaarde. Het attest maakt voorts melding van lichamelijke klachten, angstaanvallen en suïcidale gedachten. Daarbij stelt het certificaat dat u 'een slachtoffer zou zijn geweest alsook getuige zou zijn geweest van daden van geweld en vervolging'. Dit is een erg algemene formulering. Nergens uit uw attest blijkt echter welke elementen aan de basis van uw klachten zouden kunnen liggen, noch welke gebeurtenissen er precies tot uw lichamelijke en mentale ongemakken zouden hebben geleid. De vaagheid en het gebrek aan detail over deze gebeurtenissen tasten de bewijswaarde nog verder aan. Hoewel u volgens uw verklaringen wekelijks een psychiater ziet (CGVS 1, p. 3) en dat u aan geheugenverlies lijdt (CGVS 2, p. 3), maakt dit attest geen gewag van (de frequentie van) sessies noch van een diepgaand medisch onderzoek waaruit blijkt dat u omwille van amnesie niet in staat bent coherente en consistente verklaringen af te leggen. Op geen enkele manier kan uit dit attest worden afgeleid dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Verder blijkt ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat u in staat was om coherente verklaringen af te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw banden met Afghanistan en uw over verblijfssituatie in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vooreerst vastgesteld dat aan uw beweerde minderjarigheid, bijna 17 jaar ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming, geen geloof kan worden gehecht (Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (Minteh), 14/2/2017, p. 1). Uit een onderzoek dat de Dienst Voogdij op 24 februari 2017 liet uitvoeren door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël te Leuven, bleek immers dat: '[o]p basis van het voorgaande kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat S. F. op datum van 24-02-2017 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 20,7 jaar een minimum leeftijd is'. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, geeft u aan dat u het niet precies weet, maar dat u volgens de leeftijdstest geen 16 jaar, maar 17 jaar bleek (CGVS 3, p. 4), wat niet strookt met het resultaat van de test. Hoe het ook zij, u heeft geprobeerd de asielinstanties te misleiden over een kernelement van uw identiteit, namelijk uw leeftijd. Hierdoor wordt reeds afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarbij legt u gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen af over de geboorteplaats van u, uw man en uw ouders. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) initieel dat u geboren bent in de stad Jalalabad (verklaring DVZ, 13 april 2017, p. 4, vraag 5). Vervolgens verklaart u niet te weten waar u exact gewoond heeft in Afghanistan (verklaring DVZ 13 april 2017, p. 4, vraag 10). Op het CGVS verklaart u wel te weten in het dorp Sarmarkheil te zijn geboren (CGVS 1, p. 6). U verklaart dat dit dorp in de stad Jalalabad en de "provincie" Behsud ligt (CGVS 1, p. 7). Het is opmerkelijk dat u dit niet vermeld heeft op de DVZ. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat Behsud geen provincie is, maar een district is dat naast de stad Jalalabad ligt. Behsud district bevindt zich in de provincie Nangarhar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het houdt geen steek dat u bevestigt dat Behsud uw native provincie is en dat u geen melding maakt van de provincie Nangarhar (CGVS 1, p. 7). Hierdoor komt uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang.

Voorts verklaart u op de DVZ dat u de geboorteplaats van uw man niet kent (verklaring DVZ 13 april 2017, p. 6, vraag 15). U herhaalt tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u niet weet waar uw schoonouders precies van afkomstig zijn (CGVS 1, p. 23). Er mag echter redelijkerwijs van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van basisgegevens als de geboorteplaats en oorspronkelijke herkomst van uw echtgenoot. Dat dat niet het geval blijkt te zijn, doet eens te meer vermoeden dat u zaken achter houdt of anders wil weergeven dan ze in werkelijkheid zijn. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid nog verder ondermijnd.

Met betrekking tot uw ouders verklaart u op de DVZ evenmin te weten waar uw ouders precies geboren zijn (verklaring DVZ 13 april 2017, p. 5, vraag 13). Op het CGVS weet u dan weer te vertellen dat uw vader geboren is Jalalabad en uw moeder in Kabul (CGVS 1, p. 8). U weet echter niet van waar in Kabul uw moeder precies afkomstig is (CGVS 1, p. 7). Aangezien u tot uw vertrek met uw moeder heeft samengewoond, is het niet aannemelijk dat u niet kan vertellen vanwaar uw moeder precies afkomstig is. Daar uw ouders afkomstig zijn van verschillende steden, wordt u de vraag gesteld waar uw ouders elkaar ontmoet hebben. U verklaart louter dat het hun lot was (CGVS 1, p. 8). Opnieuw wordt u gevraagd hoe en waar uw ouders elkaar ontmoet hebben. U zegt niet te weten wat er gebeurd is (CGVS 1, p. 8). De vraag wordt u nog een derde maal gesteld, waarop u louter verklaart dat u er niet bij was en dat u het niet gevraagd heeft aan uw moeder (CGVS 1, pp. 8-9). Uw gebrekkige kennis over de herkomst van uw ouders alsook uw ontwijkende antwoorden op de vraag hoe uw ouders elkaar hebben leren kennen, leidt ertoe dat er opnieuw afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

Nog blijkt u slechts een zeer beperkte algemene kennis te hebben over Afghanistan. Zo blijkt u niet op de hoogte van de situatie waarin u ouders leefden in Afghanistan. U stelt dat de situatie goed was, maar dat u er niet meer over weet omdat u toen een kind was (CGVS 1, p. 10). Geopperd dat uw moeder en paternale oom toch iets verteld of gezegd moeten hebben over hun leven in Afghanistan, antwoordt u dat u inderdaad met uw moeder sprak, maar dat uw moeder geen tijd had om met u te praten (CGVS 1, p. 10). Uw antwoord weet allerminst te overtuigen. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar de leefomstandigheden van uw ouders in Afghanistan. Opnieuw verklaart u dat u zich niets herinnert daar u nog een kind was toen u Afghanistan verliet (CGVS 2, p. 2). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd wat uw moeder u vertelde over het leven in Jalalabad, suggereert u dat zij allicht net zo arm was als u (CGVS 2, p. 2).

Bij herhaling van de vraag geeft u dan weer aan dat uw moeder gedwongen was te trouwen met uw paternale oom en dat hij haar sloeg (CGVS 2, p. 3). Wanneer u vervolgens wordt aangemoedigd te vertellen over de leefsituatie toen uw vader nog leefde, geeft u aan dat u uw moeder niet wilde lastig vallen met dergelijke vragen (CGVS 2, p. 3). Evenmin blijkt uw moeder u verhalen te hebben verteld over haar jeugd of over haar kindertijd (CGVS 2, p. 3). Het is niet aannemelijk dat uw kennis over de situatie waarin uw ouders, en ook u als kind, leefden in Afghanistan dermate gebrekkig is. Zo rijst het vermoeden dat u geen zicht wil bieden op de werkelijke leefsituatie van uw familie.

Voorts wordt u aangemoedigd te vertellen over de algemene situatie in Jalalabad destijds. U geeft aan dat de mensen niet vrij waren, Afghaanse kledij droegen, Afghaans eten bereiden en een normaal en simpel leven leidden (CGVS 2, p. 3). Wanneer u wordt aangemoedigd hier concreter op in te gaan, stelt u dat het onveilig was en is in Afghanistan en dat u op televisie zag dat er zelfmoordaanslagen voorkomen (CGVS 2, p. 3). Voorts maakt u gewag van geheugenverlies (CGVS 1, p. 3). Uw verklaringen hebben geen betrekking op uw eigen of familiale situatie, en volstaan niet om aannemelijk te maken dat u de Afghaanse nationaliteit hebt, noch dat u als kind in Afghanistan zou hebben gewoond.

Zo verklaart u dat er problemen zijn tussen sjiitische Iraniërs en soennitische Afghanen (CGVS 1, pp. 15-16). U wordt vervolgens gevraagd of er ook sjiitische Afghanen zijn. U blijkt niet te weten of er Afghanen zijn die het sjiitische geloof aanhangen (CGVS 1, p. 16). U stelt dat er misschien mensen zijn die sjiïet zijn in Afghanistan, maar dat u het niet weet (CGVS 1, p. 16). Uit de informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat het sjiitische geloof wordt aangehangen door zo'n 10 tot 15 procent van de Afghaanse bevolking. Bovendien blijkt een deel van de sjiitische Afghanen woonachtig in en rond Kabul (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – de stad waar uw moeder vandaan zou komen (CGVS 1, pp. 7-8). Het is al met al niet aannemelijk dat u geen idee zou hebben of er naast soennitische Afghanen, ook Afghanen zijn die het sjiitische geloof aanhangen. U verklaart immers het grootste deel van uw leven als Afghaanse in Iran te hebben doorgebracht en zou er bovendien tot uw vertrek school hebben gelopen op een Afghaanse school (CGVS 1, p. 12). Er kan bijgevolg redelijkerwijs verwacht worden dat u er op zijn minst van op de hoogte bent dat er ook sjiitische Afghanen zijn – al was het maar omdat er al sedert de late negentiende eeuw sjiitische Hazara naar Iran trokken (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u hier in zijn geheel niet van op de hoogte bent, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw bewering dat u de Afghaanse nationaliteit heeft op losse schroeven komt te staan.

Voorts is uw kennis over Afghaanse etnische groepen te beperkt om aannemelijk te kunnen maken dat u zelf Afghaanse bent. U verklaart u dat uw bovenburen Afghaanse Dari-sprekers waren (CGVS 1, p. 16). Wanneer u wordt gevraagd tot welke etniciteit of bevolkingsgroep de Dari-sprekers uit Afghanistan behoren, verklaart u enkel te weten dat 'Kaboelies in Dari spreken' (CGVS 1, p. 16). U heeft geen weet tot welke stam of etniciteit Dari-sprekers precies zouden behoren (CGVS 1, p. 16). Daar u aangeeft van Pashtounse origine te zijn, wordt u gevraagd naar andere Pashtoun-stammen uit uw geboortestreek. Naast de Nawazi en de Amarkhail noemt u Hindi of Indiërs als Pashtounse stammen uit uw regio (CGVS 1, p. 5). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de grootste groep Dari-sprekers in Afghanistan de Tadzjiken zijn, gevolgd door de sjiitische Hazara. Hindoes vormen een zeer kleinere minderheidsgroep in Afghanistan en behoren niet tot de Pashtounen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts worden u de namen van twee bekende Pashtounse stammen gevraagd. Noch de Ahmadzai stam – met bekende leden zoals huidig president Ashraf Ghani en voormalig president Dr. Najib(ullah) (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – noch de Durrani stam – de dynastie die de grond legde voor het moderne Afghanistan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) – doen bij u een belletje rinkelen (CGVS 1, p. 29). Uw geringe kennis van de diverse etnische groepen van Afghanistan leidt er opnieuw toe dat de geloofwaardigheid van uw bewering de Afghaanse nationaliteit te hebben ernstig in het gedring komt, te meer daar u verklaart jarenlang les te hebben gevolgd op een Afghaanse school (CGVS 1, p. 12).

Daarbij is ook uw kennis inzake bekende Afghanen te beperkt om aannemelijk te maken dat u een Afghaans staatsburger bent. U blijkt geen enkele Afghaanse groepering of politieke partij te kunnen opnoemen (CGVS 1, p. 18-19). Tijdens het twee persoonlijk onderhoud maakt u gewag van aanvallen van de taliban. U stelt dat zij de mensen lastig vielen en gevangenen doodden (CGVS 2, p. 4). U blijkt geen namen van leiders van de taliban te kennen en heeft geen idee van andere strijdende partijen in de destijds woedende Afghaanse burgeroorlog (CGVS 2, p. 4). Aangezien u verklaart jarenlang naar een Afghaanse school te zijn geweest (CGVS 1, p. 12) en bent opgegroeid bent in een overwegend Afghaanse omgeving (CGVS 1, p. 14), kan het niet overtuigen dat u slechts zo een beperkte kennis heeft over het verleden en heden van uw geboorteland.

Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar bekende Afghaanse Pashtounen, noemt u president Ashraf Ghani. U weet desgevraagd niet tot welke Pashtounse stam hij behoort (CGVS 1, pp. 5-6, 9), noch of er andere familieleden van Ghani of zijn voorganger Hamid Karzai zijn die actief of bekend zijn in Afghanistan (CGVS 3, p. 6). Hamid Karzai is nochtans lid van een politiek actieve familie. Zo speelde zijn grootvader, Khair Mohammad Khan, een rol in de onafhankelijkheidsoorlog van 1919 en was hij vicevoorzitter van de Afghaanse senaat, bekleedde vader Abdul Ahad Karzai eveneens deze rol in de jaren zestig, was oom Habibullah Karzai in diezelfde periode vertegenwoordiger bij de Verenigde Naties en zijn diverse – al dan niet omstreden – (half)broers alsmede neven actief in onder meer de politiek en de zakenwereld. Daarnaast is de familie Karzai prominent en invloedrijk lid van de Popalzai-stam. Voorts noemt u Ahmad Shah Massoud als gekende Afghaan. U stelt dat hij een held is, dat zijn sterfdag een ceremoniële feestdag is en dat hij voor zijn land is gestorven (CGVS 1, p. 18). Waarom Ahmad Shah Massoud precies een held is en waarom zijn dood wordt herdacht, weet u echter niet (CGVS 1, p. 18). Wanneer u in het derde persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar Massoud, geeft u correct aan dat hij van Panshir afkomstig is (CGVS 3, p. 6). Of hij familieleden heeft die eveneens in de Afghaanse politiek actief zijn, weet u niet (CGVS 3, p. 6). Ahmad Shah Massoud had echter twee broers, Ahmad Zia en Ahmad Wali. Ahmad Zia werkte vijf jaar lang als vicepresident onder Hamid Karzai en laatstgenoemde was in diezelfde periode werkzaam als ambassadeur in het Verenigd Koninkrijk. Daarnaast is ook de zoon van Ahmad Zia, Zubair Massoud, actief als adviseur voor de Afghaanse nationale veiligheidsraad en is hij bovendien de kleinzoon van voormalig president Burhaniddin Rabbani. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of Massoud voor zijn dood niet in conflict stond met andere Afghaanse warlords, geeft u aan hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS 3, p. 6). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd naar Gulbuddin Hekmatyar, verklaart u niet veel over hem te weten. Wanneer u wordt gevraagd waarom hij een bekende Afghaan is, geeft u aan dat u hier niet veel van weet omdat u op jonge leeftijd naar Iran verhuisde (CGVS 3, p. 6). Dat u als zelfverklaarde Afghaanse vrouw, die in Iran een Afghaanse school doorliep en wiens moeder nota bene afkomstig zou zijn uit Kabul, nauwelijks iets kan vertellen over Gulbuddin Hekmatyar, voormalig eerste minister, bekende krijgsheer, leider van de beruchte Hezb-e Islami partij en nota bene gekend onder de bijnaam 'de slager van Kaboel', brengt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als Afghaanse in ernstige mate in het gedrang.

Bijkomend overtuigen uw verklaringen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran geenszins.

Zo houdt het geen steek dat u niet weer waarom u samen met uw moeder en uw paternale oom en diens gezin bent verhuisd van Afghanistan naar Iran. U geeft aan dat uw oom deze beslissing maakte (CGVS 1, p. 10). Er wordt u vervolgens gevraagd of uw moeder u heeft uitgelegd waarom u niet kon opgroeien in uw geboorteland. Hierop verwijst u naar de goede levensomstandigheden voor uw vaders dood (CGVS 1, pp. 10-11), die hier geen antwoord op bieden. In het tweede persoonlijk onderhoud wordt u opnieuw gevraagd naar de reden waarom uw gezin als enige van de familie naar Iran is verhuisd (CGVS 2, p. 4). U antwoordt dat uw paternale oom niet over zichzelf sprak (CGVS 2, p. 4). Wanneer er bij u wordt aangedrongen te vertellen wat u als migratiereden(en) hoorde van uw moeder, tante of nichten/stiefzussen, antwoordt u opnieuw naast de kwestie door te verklaren dat uw paternale oom een wrede man was (CGVS 2, p. 5). Hierop wordt u opnieuw gevraagd waarom uw paternale oom naar Iran verhuisde. U geeft wederom geen antwoord op de vraag (CGVS 2, p. 5). Uiteindelijk suggereert u dat uw oom allicht gokschulden had in Afghanistan of dat hij geen wegens de onveilige situatie Afghanistan ontvluchtte (CGVS 2, p. 11), antwoorden die speculatief overkomen na al de keren dat u eerder de vraag ontweek. Op geen enkel moment klaart u uit waarom uw gezin als enige naar Iran is verhuisd. Dat u bovendien geen begin van benul heeft van de reden waarom uw paternale oom met zijn gezin naar Iran verhuisde, is niet aannemelijk. Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw verblijf als Afghaanse in Iran onder druk te staan.

Voorts stelt u dat u nooit (verblijfs)documenten heeft gehad in Iran (CGVS 1, p. 11). Wanneer u wordt gevraagd waarom u nooit over documenten beschikte, verklaart u dat uw paternale oom niet wilde betalen voor de documenten (CGVS 1, p. 19). Of uw paternale oom wel een legale verblijfsstatus had, weet u niet (CGVS 1, p. 19). Wanneer u wordt gevraagd of uw paternale oom ooit geprobeerd heeft documenten te verkrijgen, geeft u aan dat uw paternale oom niet veel thuis was, dat hij gokte en vaak sloeg (CGVS 2, p. 5). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of hij ooit geprobeerd heeft documenten te verkrijgen, antwoordt u ontwijkend door te zeggen dat hij er niet met jullie over sprak (CGVS 2, p. 5). Het is niet aannemelijk dat u niet weet of uw oom zelfs maar geprobeerd heeft zijn en jullie verblijf in Iran te legaliseren of niet.

Wel blijkt u op de hoogte van de mogelijkheid voor illegale Afghanen om zich bij de Afghaanse ambassade te melden (CGVS 2, pp. 5-6).

U blijkt echter geen idee te hebben wat men bij een aanmelding bij de ambassade precies zal krijgen: 'de ID kaart wellicht' (CGVS 2, p. 6). Gevraagd waarom uw oom zich niet bij de Afghaanse ambassade heeft gemeld teneinde verblijfsdocumenten te bemachtigen, antwoordt u wederom dat hij niet met u sprak (CGVS 2, p. 6). Dat klaart niet uit waarom u zich hierover niet bij iemand anders informeerde, bijvoorbeeld bij uw moeder.

U blijkt evenmin Afghanen te kennen die wel Iraanse verblijfsdocumenten bezaten (CGVS 1, p. 19). Voorts heeft u nog nooit gehoord van de BAFIA, het Iraanse bureau voor vreemdelingen zaken en buitenlandse immigratie (CGVS 1, p. 20; zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook de term amayesh, de officiële naam van de residentiekaart voor Afghanen in Iran sedert 2001 (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), doet bij u geen belletje rinkelen (CGVS 1, p. 20). Dit alles heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw illegaal verblijf als Afghaanse in Iran in het gedrang komt.

Ook uw verklaringen over uw scholing in Iran kunnen niet overtuigen. U geeft aan dat u naar een Afghaanse school ging tot de vierde of de vijfde graad (CGVS 1, p. 12). Op uw school waren er enkel Afghaanse leerkrachten en leerlingen (CGVS 1, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd welke vakken u volgde op school, noemt u enkel Farsi (CGVS 1, p. 12). Gevraagd naar andere vakken, antwoordt u enkel dat andere kinderen meer studeerden. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd welke vakken u nog kreeg, noemt u wiskunde, wetenschap en religie (CGVS 1, p. 12). Later in het persoonlijk onderhoud verklaart u plots weer – in tegenstelling tot de anderen – enkel Farsi te hebben gestudeerd (CGVS 1, p. 19). Uw uiteenlopende verklaringen inzake uw scholing in Iran hebben als gevolg dat ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake op losse schroeven komt te staan.

Daarbij legt u uiterst bedenkelijke verklaringen af met betrekking tot uw sociaal netwerk in Iran. U verklaart dat uw familie bij aankomst in Iran niet konden rekenen op hulp van anderen (CGVS 1, p. 14). U maakt enkel gewag van een oudere dame die af en toe voedsel uitdeelde (CGVS 1, p. 14). Wanneer u wordt gevraagd naar uw klasgenoten, geeft u aan dat niemand met u wilde praten omdat u niet modern maar ouderwets was (CGVS 2, p. 6). Wanneer u wordt gevraagd met wie u wel optrok, noemt u de namen van enkele klasgenoten (CGVS 1, p. 13). U wordt vervolgens gevraagd te vertellen over uw klasgenotes S. en M., beiden afkomstig van Kabul, stelt u louter oppervlakkig en zeer algemeen dat zij resp. een opschepperige en hautaine houding aannamen (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 6). Voorts geeft u aan dat uw familie op uw laatste adres in Iran een huis huurde van andere Afghanen (CGVS 1, p. 15). U geeft weliswaar de namen van uw bovenburen en stelt dat zij van Kabul afkomstig waren (CGVS 1, p. 15), maar u blijkt geen contact te hebben gehad met de andere burens in uw directe omgeving (CGVS 1, p. 15). Sterker nog, u weet niet eens of uw andere burens Afghanen of Iraniërs waren (CGVS 1, p. 15). Dat u zelfs geen concreet beeld kan schetsen van uw burens terwijl u wel elke dag naar school trok, is niet aannemelijk. Dit alles doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen inzake uw verblijf als Afghaanse in Iran.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk als Afghaanse staatsburger lang illegaal te hebben verbleven in Iran. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde lange verblijf als Afghaanse in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België als Afghaanse in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Los van bovenstaande kan er ook aan uw problemen geen geloof worden gehecht. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw relatie met Parwiz, uw uithuwelijking en uw uiteindelijke vertrek.

Zo lopen de verklaringen tussen u en uw echtgenoot over de manier hoe u in Iran contact had met elkaar uiteen. Volgens uw verklaringen vertelde u op de vrije momenten op school aan uw beste vriendin M. over uw problemen thuis (CGVS 2, p. 7). M. zou dit vervolgens thuis hebben verteld aan haar broer (CGVS 2, p. 7).

Als u P. vervolgens aan uw school tegenkwam, zei hij enkel tegen u dat zijn zus hem alles had verteld (CGVS 2, p. 7). U zou nooit voor een langere periode met P. hebben gesproken (CGVS 2, p. 8). Uw man daarentegen verklaart dat hij met u sprak onderweg naar school (notities P. S., CGVS 1, p. 22). Nadat jullie elkaar begroetten, zou u hem hebben verteld over de goede en de slechte zaken in uw leven (notities P. S., CGVS 1, p. 22). Bovendien zou M. van jullie gesprekken op de hoogte zijn (notities P. S., CGVS 1, p. 23). Dat uw verklaringen over jullie gesprekken grondig verschillen met de verklaringen van uw echtgenoot, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden verloop van het begin van jullie relatie in het gedrang komt.

Voorts komt u er achter dat u bent uitgehuwelijkt aan een in Afghanistan woonachtige oudere weduwnaar (CGVS 1, p. 23). Uw kennis over R. is echter onvoldoende. Wanneer u wordt gevraagd wat u precies over hem weet, geeft u aan niets over hem te weten wegens desinteresse (CGVS 1, p. 27). Hoewel u binnen twee maanden zou verhuizen naar Afghanistan om te trouwen, heeft u geen idee waar in Afghanistan uw toekomstige echtgenoot precies woont (CGVS 1, p. 28). Evenmin weet u hoeveel kinderen R. precies heeft (CGVS 1, pp. 27-28). Uw gebrek aan interesse in over uw toekomstige echtgenoot heeft als gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden directe aanleiding voor uw vlucht naar Europa.

Bovendien is het in de door u geschetste omstandigheden evenmin geloofwaardig dat u zomaar met P. bent vertrokken richting Europa. U geeft in beide persoonlijk onderhouds aan dat u naast school werkzaam was in het huishouden en dat u van uw paternale oom nergens naartoe mocht gaan (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7). Ook uw oom nam u nergens mee naartoe (CGVS 1, p. 14) en intervenieerde altijd in alles wat u deed (CGVS 2, p. 7). U verklaart dat uw oom handelde omwille van de strenge Pashtounse traditie, waarin (in het bijzonder ongehuwde) vrouwen niet of nauwelijks buiten mogen komen (CGVS 2, p. 7). In het licht van deze verklaringen is het hoogst onaannemelijk dat een jonge niet-getrouwde Afghaanse vrouw die opgroeide in een sterke traditionele familie zomaar in contact zou blijven met een oudere jongen die geen familie is. Het is in het licht van de strenge Afghaans- Pashtounse traditie immers allerminst aannemelijk dat een jonge vrouw het risico zou lopen de eer van haarzelf, haar familie en van haar stam op deze manier op het spel te zetten. Immers, zelfs bij de geringste geruchten en in elke fase van een relatie of zelfs maar contact kan een jonge vrouw worden verdacht van het plegen van 'zina' of overspel/ongeoorloofde relaties, hetgeen wordt beschouwd als een grote zonde binnen de islamitische sharia wetgeving. Een vrouw die 'zina' pleegt of hier slechts van verdacht wordt, kan hiervoor ernstig worden gestraft tot zelfde de dood aan toe (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u er op wordt gewezen dat het geen steek houdt dat een Afghaans meisje met dergelijke achtergrond zomaar zou weglopen en trouwen met een 'vreemde' jongen, geeft u aan dat u moe was van het leven en dat u bang was dat u gedood zal worden (CGVS 1, p. 27). Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd hoe het mogelijk is dat een Afghaans meisje met een traditioneel Pashtounse opvoeding besluit zomaar weg te lopen en te trouwen, geeft u aan dat u door uw paternale oom werd geslagen en uitgehuwelijkt (CGVS 1, p. 28). Uw verklaringen over uw redenen tot uw vlucht blijven erg algemeen en weinig doorleefd en spontaan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Ook over uw vertrek lopen de verklaringen van u en uw echtgenoot uiteen. U geeft aan dat P. twee dagen voor uw vertrek begon over de optie om weg te gaan en een dag voor jullie vertrek u informeerde dat jullie de volgende dag zouden vertrekken (CGVS 2, p. 9). Uw echtgenoot geeft dan weer aan dat hij u ongeveer een week voor jullie vertrek u hierover heeft geïnformeerd (notities P. S., CGVS 2, p. 3). Dat jullie verklaringen over het verloop van jullie vertrek uiteenlopen, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake in het gedrang komt.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat uw echtgenoot P. S. (CGVS [...]; O.V. [...]) eveneens een weigeringsbeslissing kreeg omdat hij geen zicht biedt op zijn reële situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid, omdat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u de nationaliteit heeft van dit land."

- De beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht bij aangetekende brief van 20 december 2018, is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 05/05/2017

Overdracht CGVS: 14/06/2017

Op 30 maart 2018 vond van 13u30 tot 17u55 uw eerste persoonlijk onderhoud plaats met een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS 1). Een tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS vond plaats op 17 mei 2018 van 13u53 tot 15u25 (CGVS 2). Een derde persoonlijk onderhoud vond plaats op 28 september 2018 van 9u27 tot 10u16 (CGVS 3). U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari en het Farsi machtig is. Uw advocaat, meester Lernout, was gedurende alle persoonlijk onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een 24-jarige soennitische Pashtoun die de Afghaanse nationaliteit heeft. U bent geboren in de stad Kabul. U verhuisde op éénjarige leeftijd met uw familie naar de stad Shiraz in Iran. In Iran werkte u als arbeider en ging u naar school. Uw ouders, twee zussen en een broer zouden nog altijd woonachtig zijn in Shiraz.

Via uw zus kwam u in contact met F. S. (CGVS [...]; O.V. [...]) , de beste vriendin van uw zus en uw huidige echtgenote. Jullie zouden elkaar regelmatig aan de schoolpoort hebben gesproken. Op een dag zou ze u hebben verteld dat ze werd uitgehuwelijkt aan een man in Afghanistan. Ze zou binnen twee maanden moeten verhuizen naar Afghanistan. U zou dit niet hebben gewild en zou een uitweg hebben gezocht. U zou een smokkelaar hebben gecontacteerd en zou het goud van uw moeder en geld van uw ouders hebben gestolen. F. ging akkoord met uw voorstel om samen Iran te verlaten.

In de twaalfde maand van het jaar 1394 (Gregoriaanse kalender (GK) 20 februari – 19 maart 2016) verlieten jullie Iran. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland. In Griekenland geraakte u gescheiden van uw vrouw. F. reisde als eerste door naar België, waar ze op 15 februari 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. U kwam op 1 mei 2017 aan in België. Op 5 mei 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U verklaart geen contact meer te hebben met uw (schoon)familie in Iran, noch in Afghanistan.

Ter staving van uw aanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van drie pagina's uit uw paspoort, nummer 16381, uitgegeven op 12 januari 2015 door de Afghaanse ambassade te Teheran (Iran); een kopie van uw huwelijksakte, gedateerd op 1 esfand 1394 (GK 20 februari 2016); en een kopie van uw Iraanse werkkaart, uitgegeven op 1 aban 1394 (GK 23 oktober 2015).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een vrees voor vervolging in de zin

van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw banden met Afghanistan en over uw verblijfssituatie in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke netwerk en uw eerdere verblijfssituatie kan niet genoeg worden benadrukt. Uw werkelijke band met Afghanistan en uw eerdere verblijfssituatie zijn van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers in functie hiervan dat de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal worden onderzocht.

Vooreerst legt u gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen af over de geboorteplaats van uw vrouw. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet te weten waar in Afghanistan F. geboren is. De geboorteplaatsen van haar ouders zijn u eveneens onbekend (Verklaring DVZ, 9/6/2017, p. 6, vraag 15). Aangezien jullie in 2016 getrouwd zijn en samen Iran hebben verlaten, mag er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u op zijn minst op de hoogte bent van een basisgegeven als de geboorteplaats van uw vrouw. Eveneens verklaart u op de DVZ de naam van de vader van uw vrouw niet te kennen (Verklaring DVZ, 9/6/2017, p. 6, vraag 15). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat het niet correct is en dat zijn naam in uw trouwcertificaat staat (CGVS 1, p. 22). Het is eveneens opmerkelijk dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plots wel weet waar uw vrouw en haar ouders vandaan komen (CGVS 1, p. 21-22). Dat u kort na uw aankomst in België niet op de hoogte bent van bepaalde identiteitsgegevens van uw vrouw en haar ouders, maar deze informatie later plots wel kan geven, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Hierbij wordt nog opgemerkt dat ook uw vrouw doorheen de asielpprocedure gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar leeftijd, de geboorteplaats van haar ouders alsook over de geboorteplaats van uzelf (zie beslissing 17/11194, S., F.). Bedrieglijke verklaringen over een kernelement van uw verzoek om internationale bescherming, namelijk de identiteit en herkomst, leiden ertoe dat er reeds afbreuk wordt gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid en die van uw vrouw.

Voorts geeft u aan dat u op zeer jonge leeftijd met uw ouders van Kabul naar Iran verhuisde (CGVS 1, p. 7). U slaagt er echter niet in om te vertellen over het leven van uw ouders in Afghanistan. Wanneer u wordt aangespoord meer te vertellen over het leven van uw ouders in Afghanistan, verklaart u enkel dat de situatie er niet goed was en ze u niet meer uitleg gaven omdat jullie niet veel tijd hadden (CGVS 1, p. 7). Nogmaals wordt u gevraagd of uw ouders niets vertelden over hun leven in Afghanistan. Opnieuw herhaalt u dat ze er niets over uitlegden (CGVS 1, p. 7). Ook wanneer u zelf interesse zou hebben getoond voor uw geboorteland, zouden uw ouders geen tijd hebben gehad om u meer uitleg te verschaffen (CGVS 3, p. 5). Aangezien u aangeeft dat u altijd bij uw ouders heeft gewoond (CGVS 1, p. 7, p. 9), kan het niet overtuigen dat uw ouders geen tijd zouden hebben gehad, en dat u niets kan vertellen over het leven van uw ouders in Afghanistan. Wanneer u bovendien wordt gevraagd wat u nog gehoord of geleerd heeft over de algemene situatie in Afghanistan, zegt u dat u niet veel informatie heeft en dat u uw hele leven in Iran heeft gewoond (CGVS 1, p. 17). U wordt gewezen op uw verklaringen dat u bent opgegroeid in een Afghaans gezin en naar een Afghaanse school bent geweest en er dus logischerwijs van u verwacht mag worden dat u meer over Afghanistan kan vertellen (CGVS 1, p. 17). U noemt vervolgens het offerfeest, de ramadan en het Suikerfeest alsook het hijsen van de vlag bij nieuwjaar (CGVS 1, p. 17; CGVS 3, p. 5). Deze feestdagen worden in meerdere (islamitische) landen gevierd en kunnen dus bezwaarlijk gezien worden als specifieke informatie over uw geboorteland. Ook het bezoeken van ouderen door jongeren (CGVS 3, p. 5) is geen exclusief Afghaanse aangelegenheid. Bovenstaande elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw bewering de Afghaanse nationaliteit te hebben.

Bijkomend overtuigen uw verklaringen over uw leven als Afghaans vluchteling in Iran evenmin.

Zo kan u niets concreet vertellen over de reden van het vertrek van uw familie vanuit Afghanistan naar Iran. U verklaart dat uw familie Afghanistan heeft verlaten omwille van de algemene situatie waarin de taliban Kabul hadden ingenomen (CGVS 1, p. 7). Wanneer u wordt gevraagd meer te vertellen over de situatie in Afghanistan voor uw vertrek naar Iran, stelt u tot drie keer toe dat uw ouders u niet veel meer over de situatie hebben uitgelegd, behalve dat de situatie niet goed was (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud verklaart u nog dat de veiligheidssituatie voor uw ouders verslechterde na de aankomst van de taliban (CGVS 2, p. 5). U slaagt er echter opnieuw niet in te duiden hoe dit dan concreet was voor uw ouders (CGVS 2, p. 6). Aangezien u altijd bij uw ouders heeft gewoond en daarenboven met uw vader heeft samengewerkt (CGVS 1, pp. 9-10), kan het niet overtuigen dat u helemaal niets kan vertellen over het leven van uw ouders in uw geboorteland en de redenen waarom zij besloten te migreren. Dit heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op losse schroeven komen te staan.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over met wie u allemaal naar Iran bent vertrokken. Zo verklaart u eerst dat u niet weet of er andere mensen van uw familie samen met jullie naar Iran verhuisd zijn, omdat u toen een baby was (CGVS 1, p. 7). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud weet u plots wel dat u samen met uw hele familie langs vaderszijde naar Iran bent verhuisd (CGVS 2, p. 6). Dat u nu weer niet, dan weer wel weet welke familieleden er destijds precies naar Iran zijn vertrokken, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover wederom in het gedrang komt.

Daarnaast legt u tegenstrijdige verklaringen af over waarom uw familie geen documenten verkreeg bij aankomst in Iran. Zo stelt u eerst dat uw vader zei dat jullie geen geld hadden om te betalen voor een Amayeshkaart (CGVS 1, p. 13). Later verklaart u echter dat uw moeder en zus gouden juwelen bezitten en dat uw familie veel cash geld thuis had liggen (CGVS 1, pp. 18-19). Wanneer u ermee wordt geconfronteerd dat u initieel verklaarde dat jullie geen geld hadden voor documenten, wijzigt u plots uw verklaringen en zegt u dat jullie niet wilden betalen voor de documenten (CGVS 1, p. 19), wat weinig aannemelijk is gezien het belang van verblijfsdocumenten voor Afghaanse migranten in Iran. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud wijzigt u deze verklaring opnieuw en stelt u dat jullie geen documenten kregen omdat ze teveel kostten (CGVS 2, p. 7). Dat u geen eenduidige verklaringen kan afleggen over de reden waarom uw familie jarenlang in de illegaliteit zou hebben geleefd in Iran, roept verdere vragen op bij uw verblijfssituatie als Afghaanse vluchtelingen in Iran.

Voorts legt u uiterst bedenkelijke verklaringen af met betrekking tot uw netwerk in Iran. Zo kan u slechts één vriend opnoemen die u in Iran had (CGVS 1, p. 12-13). Wanneer u wordt gevraagd wie uw andere vrienden waren, zegt u dat u geen andere vrienden had. U wordt vervolgens verschillende keren aangemoedigd namen van vrienden of kennissen te noemen, maar u stelt enkel dat u geen vrije tijd had en geen tijd had om te spelen (CGVS 1, pp. 13-14). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud herinnert u zich twee namen van schoolgenoten (CGVS 2, p. 9). U wordt nog gevraagd om andere studenten van uw school op te noemen, maar u verklaart dat u niet veel contact had met anderen (CGVS 2, p. 9). Wanneer u er wordt erop gewezen dat u aangeeft dat u elf studiejaren lang naar dezelfde school ging (CGVS 2, , pp. 9-10) en u bijgevolg toch andere mensen van uw school moet kennen, ontwijkt u een antwoord op de vraag door te zeggen dat u Farsi, wiskunde en Engels studeerde. Wanneer u nogmaals wordt gevraagd namen van mensen van uw school te geven, antwoordt u dat u laat was, direct naar de klas ging en dat er verder niemand was (CGVS 2, p. 10). Dat u niet meer namen van schoolgenoten kan opnoemen van de school waar u bijna heel uw jeugd naartoe bent geweest, kan niet overtuigen. U noemt twee collega's van op uw werk, maar kan verder niets over hen vertellen (CGVS 1, p. 14). U verklaart dat jullie anderhalf jaar hebben samengewerkt, maar dat u niets over hun privéleven weet, niet weet waar ze wonen, noch van waar in Afghanistan zij afkomstig zijn (CGVS 1, p. 14). Ook over de andere Afghaanse families in uw omgeving kan u niets vertellen, hetgeen geen steek houdt daar u verklaart dat er veel Afghanen in uw buurt woonden (CGVS 1, p. 16). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, stelt u dat jullie geen contact hadden met andere Afghanen, wat opnieuw een weinig overtuigende verklaring is in het door u geschetste beeld van een illegaal in Iran verblijvend Afghaans gezin woonachtig te midden van een Afghaanse gemeenschap (CGVS 1, p. 16). Dit alles leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw bewering jarenlang als Afghaans migrant illegaal in Iran te hebben verbleven opnieuw ernstig wordt aangetast.

Daarbij legt u verklaringen af over uw internetgebruik in Iran die niet stroken met de informatie die hierover op het CGVS voorhanden is. Zo verklaart u dat u internet gebruikte in de coffeenets (CGVS 1, p. 11). Gevraagd of er bepaalde regels golden in een coffeenet, antwoordt u negatief en geeft u aan dat u enkel per uur moest betalen (CGVS 1, p. 11).

Wanneer u wordt gevraagd of u iets moest doen bij het betreden van een coffeenet, antwoordt u ontkennend. Ook wanneer u vervolgens gevraagd wordt of iedereen zomaar een Iraanse coffeneet binnen kon gaan om internet te gebruiken, antwoordt u positief (CGVS 1, pp. 11-12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat het in Iran sinds 2012 verplicht is voor de bezoekers van cyber cafés om hun persoonlijke informatie, waaronder hun nationaal identiteitsnummer, te registreren bij de eigenaar van de zaak. Eigenaars van internetcafés dienen het gebruik van internet te weigeren aan mensen die hun identiteit niet aantonen. Dat u hier met geen woord over rept, leidt ertoe dat er eens te meer afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van uw profiel als Afghaanse vluchteling in Iran.

Bovendien blijken er in Iran volgens uw verklaringen geen websites te zijn die niet toegankelijk zijn (CGVS 1, p. 11). U verklaart dat u via internet enkel informatie opzocht over de taal of om te studeren (CGVS 1, p. 11). Daarnaast verklaart u dat u in Iran over een Facebookaccount beschikte (CGVS 1, p. 12). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat het gebruik van Facebook in Iran verboden is en Facebook dus geblokkeerd is. Om toegang te hebben tot Facebook in Iran, dient er gebruik te worden gemaakt van een zogeheten filteromzeiler (informatie toegevoegd aan het administratief dossier). U rept hierover met geen woord. Dat u verklaart dat er geen websites zijn die niet toegankelijk zijn, terwijl u zelf gebruikt maakte van een geblokkeerd medium, roept verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw profiel als langdurig in Iran verblijvende Afghaan.

Inzake de door u voorgelegde documenten wordt opgemerkt dat u wel verklaringen kan afleggen over het verkrijgen van een paspoort en visa (CGVS 2, p. 8-9). Hierbij dient te worden opgemerkt dat deze informatie gemakkelijk op het internet terug te vinden is en dus kan worden ingestudeerd. U legt enkel een slecht leesbare kopie neer van drie pagina's uit uw paspoort. Ook de kopie van de werkkaart die u neerlegt is zo goed als onleesbaar. De authenticiteit van deze documenten kan dus onmogelijk worden vastgesteld. Verder dient er nog op gewezen te worden dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat het mogelijk is om Afghaanse en Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling. Bijgevolg kan er uit de door u voorgelegde documenten – een kopie van uw paspoort en een kopie van uw werkkaart – geenszins worden geconcludeerd dat deze u daadwerkelijk op legale wijze door de bevoegde autoriteiten werden uitgereikt. Hoe dan ook hebben documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten.

Betreffende de voorgelegde huwelijksakte dient eveneens te worden gewezen op de informatie waarover het CGVS beschikt inzake het verkrijgen van allerhande documenten tegen betaling. Daarnaast moet worden vastgesteld dat het louter een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardige en tegenstrijdige elementen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk lang te hebben verbleven in Iran als Afghaans migrant. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde lange verblijf als Afghaan in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België als Afghaan in Iran heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Los van bovenstaande kan er ook aan uw problemen geen geloof worden gehecht. Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw relatie met F., haar uithuwelijking en jullie uiteindelijke vertrek. Voor de motivering hieromtrent wordt verwezen naar de beslissing van F. S. (CGVS [...]; O.V. [...]):

Zo lopen de verklaringen tussen u en uw echtgenoot over de manier hoe u in Iran contact had met elkaar uiteen. Volgens uw verklaringen vertelde u op de vrije momenten op school aan uw beste vriendin M. over uw problemen thuis (CGVS 2, p. 7). M. zou dit vervolgens thuis hebben verteld aan haar broer (CGVS 2, p. 7). Als u P. vervolgens aan uw school tegenkwam, zei hij enkel tegen u dat zijn zus hem alles had verteld (CGVS 2, p. 7). U zou nooit voor een langere periode met P. hebben gesproken (CGVS 2, p. 8). Uw man daarentegen verklaart dat hij met u sprak onderweg naar school (notities P. S., CGVS 1, p. 22).

Nadat jullie elkaar begroetten, zou u hem hebben verteld over de goede en de slechte zaken in uw leven (notities P. S., CGVS 1, p. 22). Bovendien zou M. van jullie gesprekken op de hoogte zijn (notities P. S., CGVS 1, p. 23). Dat uw verklaringen over jullie gesprekken grondig verschillen met de verklaringen van uw echtgenoot, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden verloop van het begin van jullie relatie in het gedrang komt.

Voorts komt u er achter dat u bent uitgehuwelijkt aan een in Afghanistan woonachtige oudere weduwnaar (CGVS 1, p. 23). Uw kennis over R. is echter onvoldoende. Wanneer u wordt gevraagd wat u precies over hem weet, geeft u aan niets over hem te weten wegens desinteresse (CGVS 1, p. 27). Hoewel u binnen twee maanden zou verhuizen naar Afghanistan om te trouwen, heeft u geen idee waar in Afghanistan uw toekomstige echtgenoot precies woont (CGVS 1, p. 28). Evenmin weet u hoeveel kinderen R. precies heeft (CGVS 1, pp. 27-28). Uw gebrekkig aan interesse in uw toekomstige echtgenoot heeft als gevolg dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden directe aanleiding voor uw vlucht naar Europa.

Bovendien is het in de door u geschetste omstandigheden evenmin geloofwaardig dat u zomaar met P. bent vertrokken richting Europa. U geeft in beide persoonlijk onderhouds aan dat u naast school werkzaam was in het huishouden en dat u van uw paternale oom nergens naartoe mocht gaan (CGVS 1, p. 13; CGVS 2, p. 7). Ook uw oom nam u nergens mee naartoe (CGVS 1, p. 14) en intervenieerde altijd in alles wat u deed (CGVS 2, p. 7). U verklaart dat uw oom handelde omwille van de strenge Pashtounse traditie, waarin (in het bijzonder ongehuwde) vrouwen niet of nauwelijks buiten mogen komen (CGVS 2, p. 7). In het licht van deze verklaringen is het hoogst onaannemelijk dat een jonge niet-getrouwde Afghaanse vrouw die opgroeide in een sterke traditionele familie zomaar in contact zou blijven met een oudere jongen die geen familie is. Het is in het licht van de strenge Afghaans-Pashtounse traditie immers allerminst aannemelijk dat een jonge vrouw het risico zou lopen de eer van haarzelf, haar familie en van haar stam op deze manier op het spel te zetten. Immers, zelfs bij de geringste geruchten en in elke fase van een relatie of zelfs maar contact kan een jonge vrouw worden verdacht van het plegen van 'zina' of overspel/ongeoordloofde relaties, hetgeen wordt beschouwd als een grote zonde binnen de islamitische sharia wetgeving. Een vrouw die 'zina' pleegt of hier slechts van verdacht wordt, kan hiervoor ernstig worden gestraft tot zelfde de dood aan toe (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u er op wordt gewezen dat het geen steek houdt dat een Afghaans meisje met dergelijke achtergrond zomaar zou weglopen en trouwen met een 'vreemde' jongen, geeft u aan dat u moe was van het leven en dat u bang was dat u gedood zal worden (CGVS 1, p. 27). Wanneer u later nogmaals wordt gevraagd hoe het mogelijk is dat een Afghaans meisje met een traditioneel Pashtounse opvoeding besluit zomaar weg te lopen en te trouwen, geeft u aan dat u door uw paternale oom werd geslagen en uitgehuwelijkt (CGVS 1, p. 28). Uw verklaringen over uw redenen tot uw vlucht blijven erg algemeen en weinig doorleefd en spontaan. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling gezet.

Ook over uw vertrek lopen de verklaringen van u en uw echtgenoot uiteen. U geeft aan dat Parwiz twee dagen voor uw vertrek begon over de optie om weg te gaan en een dag voor jullie vertrek u informeerde dat jullie de volgende dag zouden vertrekken (CGVS 2, p. 9). Uw echtgenoot geeft dan weer aan dat hij u ongeveer een week voor jullie vertrek u hierover heeft geïnformeerd (notities P. S., CGVS 2, p. 3). Dat jullie verklaringen over het verloop van jullie vertrek uiteenlopen, heeft als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen terzake in het gedrang komt.

Gelet op bovenstaande blijkt uit uw administratief dossier en uit uw verklaringen niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Volledigheidshalve moet worden vermeld dat uw echtgenote F. S. (CGVS [...]; O.V. [...]) eveneens een weigeringsbeslissing kreeg omdat zij geen zicht biedt op haar reële situatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Afghanistan mag worden teruggeleid, gezien u niet aannemelijk hebt gemaakt daadwerkelijk de nationaliteit van dit land te hebben."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren aan als volgt:

"A. Weigering van de vluchtelingenstatus : onvoldoende motivering en onzorgvuldigheid

1. Met betrekking tot het interview van mevrouw F. S.

1.1 te weinig informatie over Afghanistan en volgens het CGVS geen banden met Afghanistan

Het CGVS verwijt mevrouw F. S. dat ze heel weinig informatie geeft over Afghanistan en gezien ze naar een Afghaanse school ging in Iran, vindt men dit niet logisch.

Nochtans meldde ze in al haar interviews dat ze rond haar 4-5 jaar naar Iran is verhuisd met haar moeder, haar oom en zijn familie.

Bovendien spreekt ze Pashtoen, daar werd in de beslissing helemaal geen rekening mee gehouden. Pashtoen wordt enkel in Afghanistan gesproken.

Het CGVS stelt ook dat gezien ze naar een Afghaanse school in Iran ging, ze meer zou moeten weten over bekende personen.

Welnu, daar heeft het CGVS niet voldoende over gevraagd. De bewuste Afghaanse school in Iran waar mevrouw S. naartoe ging was geen school zoals wij die kennen. Het betrof een illegale school waar ze slechts max. 1 u per dag les volgde. Dit was inderdaad hoofdzakelijk Farsi. Per vak diende men te betalen. Er werd niets onderwezen over de geschiedenis en bekende figuren uit Afghanistan. De lessen waren van maandag tot zaterdag van 12 tot 13u, dus slechts 1u. Per maand diende te worden betaald. Voor 1 vak (in haar geval Farsi) diende men 5000 Tuman te betalen. Ze spendeerde dan ook niet veel tijd in de klas en had bv. geen geschiedenisvak. Ook de zus van P. F. had slechts één vak en 1 lesuur per dag.

Dit is belangrijke informatie die niet werd gevraagd aan mevrouw S. Indien men had doorgevraagd over het aantal lessen en de tijd die men op school doorbracht, hoeveel dagen, de kostprijs, etc. had mevrouw S. een logische verklaring kunnen geven voor het feit waarom ze weinig over Afghanistan afwist.

Het feit dat ze op 4-5-jarige leeftijd naar Iran is verhuisd en dat ze niets over Afghanistan leerde op school verklaart :

-dat ze weinig wist of ethnische groepen in Afghanistan -dat ze weinig wist over bekende personen uit Afghanistan -dat ze weinig wist over de geografie van Afghanistan, bv. dat Behsud een district is en geen provincie

1.2. Het CGVS grijpt de leeftijd van mevrouw S. aan als argument

Mevrouw S. is afkomstig uit Afghanistan en op heel jonge leeftijd naar Iran verhuisd.

In Afghanistan worden geen geboorteakten opgemaakt, meestal als tiener wordt een taskara retroactief aangevraagd en pas dan wordt de leeftijd van een bepaalde persoon geregistreerd.

Dat mevrouw S. haar eigen leeftijd niet goed weet, kan haar dus niet verweten worden. Bovendien zit er een grote foutenmarge op de leeftijdsbepaling na botscan.

1.3. Het CGVS vindt dat mevrouw S. niet veel weet over haar geboorteplaats

Mevrouw S. heeft telkens herhaald dat ze van Jalalabad is en later gespecificeerd dat ze van het dorp Samarkheil. Op het interview van DVZ werd dit inderdaad niet verteld, maar mevrouw SHAFI had toen grote psychologische problemen.

1.4. Mevrouw S. zou niet weten waarom haar moeder en oom verhuisd zijn

Mevrouw S. heeft wel degelijk gemeld dat haar oom aan gokken deed en dat hoogstwaarschijnlijk men daardoor is moeten vertrekken. Ze was nog een peuter toen ze vertrokken zijn.

1.5 Het CGVS vindt dat mevrouw S. weinig info geeft over haar sociale netwerk in Afghanistan

Hier spreekt het CGVS zichzelf tegen. Enerzijds vindt het CGVS dat het vreemd is dat iemand van Pashtoun-origine zou vertrekken en dat dit een schande zou zijn voor de familie gezien Pashtoun-vrouwen cultureel weinig mogen buiten komen maar anderzijds wenst men dat mevrouw tientallen namen zou geven van mensen uit haar omgeving. Ze gaf wel degelijk namen van klasgenoten en van burens. Haar sociale netwerk was beperkt tot de school en haar huis.

1.6. Over de documenten die haar oom heeft en zichzelf in Iran

Mevrouw S. heeft dit telkens herhaald, zij had geen documenten in Iran en over haar oom weet ze dit niet, gezien zijn gedrag was er geen dergelijke communicatie.

Uiteraard weet ze, gezien haar beperkte mogelijkheid van naar buiten gaan, de weinige lessen op school, haar beperkte sociale netwerk, niet hoe men documenten dient aan te vragen, dus ook niet de BAFIA of 'amayesh'.

1.7. De interviews van mevrouw S. en de heer S. zijn wel degelijk gelijklopend over hoe ze elkaar leerden kennen en konden spreken

Beiden verklaren immers dat het contact verliep op weg naar school, wanneer de heer S. zijn zus naar school bracht, die de vriendin van mevrouw S. was en dat ze dus meestal met drie waren en kort konden spreken. Dit werd wel degelijk door mevrouw S. ook bevestigd, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert (nl. dat ze elkaar eigenlijk niet spraken).

1.8 Het CGVS verwijt mevrouw S. dat ze weinig info geeft over R.

Mevrouw S. heeft wel degelijk verteld over R., nl. dat hij oud is, rond de vijftig, en kinderen had. Waar hij woonde wist ze inderdaad niet maar dat werd haar niet verteld.

2. Met betrekking tot het interview van de heer P. S.

2.1 De heer S. zou volgens het CGVS weinig kunnen vertellen over Afghanistan

De heer S. is op 1-jarige leeftijd naar Iran verhuisd en kan daar weinig over vertellen.

Ook hij ging naar die Afghaanse school maar werkte ook, hij ging ook slechts 1 uur per dag naar school, niet genoeg om heel veel te weten over zijn geboorteland.

2.2 Het beperkte sociale netwerk van de heer S., volgens het CGVS

De heer S. kende enkele mensen van zijn klas (die heel beperkt was) en zijn collega's van op het werk. Hij kende niet meer mensen en vroeg uiteraard niet aan zijn collega's over hun privéleven. Hij wist dan ook meer te vertellen over zijn vrienden.

2.3 Over de verblijfsvergunning in Iran

Het is inderdaad zo dat men niet wenst te betalen voor de "amayesh"-kaart. Men wou de familiejuwelen daar niet aan spenderen. Het ging enkel om een prioriteit. De heer S. legde wel een werkkaart en identiteitskaart voor (niet de Amayesh-kaart).

2.4 Over de internetcafés in Iran

De heer S. stelde inderdaad dat het volstond om te betalen om op internet te gaan.

Volgens het CGVS diende men zich met documenten eerst te registreren. De heer S. spreekt dit tegen en stelt dat eigenaars van "coffeenets" deze regels niet respecteerden en enkel geld vroegen, zelfs al had men geen documenten.

Ook de blokkering van Facebook en andere websites kon worden omzeild in Iran met een "hotspot". Dit werd zelfs door de uitbater van de coffeenet meegedeeld.

2.5 Over de reden van vertrek naar Iran van zijn familie

Volgens het CGVS blijft de heer S. te algemeen in zijn uitleg over de reden van vertrek naar Iran van zijn familie.

In werkelijkheid is het zo dat Afghanistan al jaren geteisterd wordt door conflicten en dat heel veel Afghanen emigreren naar het buitenland. Het kan toch geen verrassing zijn dat zijn ouders 23 jaar geleden hetzelfde hebben beslist. Er dient geen directe bedreiging te zijn om te emigreren. Een onveilige situatie of regio is toch een voldoende reden om je land te verlaten.

3. De kaart van Shiraz (Iran)

Verzoekers brengen als nieuw stuk een kaart van Shiraz bij met volgende punten :

1. Moskee 2. Bazar 3. Busstation 4. Paspoortkantoor 5. Huis F. S. 6. Huis P. S. 7. School F. S. 8. School P. S. 9. Kefalat kantoor 10. Werk van P.

4. Besluit

Gelet op het vorige, voldoet het CGVS niet aan haar motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht.

B. De subsidiaire bescherming :

Verzoekers vragen gezien hun Afghaanse afkomst dan ook minstens de subsidiaire bescherming."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep wordt een kaart van Shiraz gevoegd bij het verzoekschrift.

2.1.3. Ter terechtzitting leggen verzoekers een aanvullende nota neer met verzoekers werkvergunning in Iran, afgegeven op 23 oktober 2015 en een verslag van M. Mohensy van 14 juni 2019 over de psychologische opvolging van verzoekster.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, stellen verzoekers ten onrechte dat verzoekster Pashtou spreekt dat enkel in Afghanistan wordt gesproken. Bij aanvang van de procedure heeft verzoekster immers aangegeven dat zij het Dari machtig is, de taal waarin het gehoor toen plaatsvond. Zij heeft aangegeven dat zij deze taal voldoende beheerst om de problemen die hebben geleid tot haar vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden. Over het Pashtou heeft verzoekster aangegeven dat zij het niet voldoende beheerst (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 26, Verklaring betreffende de procedure). Verzoekers' argument staat haaks op de eerder afgelegde verklaringen en doet verder afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers. Ook de stelling dat zij maar één vak volgde gedurende een uur, vindt geen steun in het administratief dossier. Verzoekster heeft immers duidelijk aangegeven dat zij ook wiskunde, wetenschap en religieuze vakken heeft gevolgd (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 12). Bovendien is de verklaring dat verzoekster amper kennis heeft over Afghanistan, omdat ze dit niet heeft geleerd op school, ontoereikend voor de hiaten in haar kennis over haar verleden en heden van haar geboorteland. Wat verzoeksters leeftijd betreft, kan de Raad slechts vaststellen dat de voorgedij op basis van leeftijdsonderzoek op een redelijke wetenschappelijke zekerheid werd vastgesteld dat zij "*minimum*" 20,7 jaar oud was. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden dat er sprake is van een grote foutenmarge, laat staan dat verzoekster haar eigen leeftijd niet goed zou weten indien zij meerderjarig moet worden geacht. De volharding in een versie van haar verklaringen over haar geboorteplaats, doet geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen die verzoekster hierover heeft afgelegd.

Verzoeker laat het motief dat hij gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de geboorteplaats van zijn vrouw ongemoeid, zodat de commissaris-generaal wordt bijgetreden dat hij bedrieglijke verklaringen over hun identiteit en herkomst aflegt, wat afbreuk doet aan de algemene geloofwaardigheid van hun relaas. Verzoekers' herhaling van verzoekers verklaringen dat hij op 1-jarige leeftijd naar Iran is verhuisd en ook naar dezelfde Afghaanse school ging gedurende slechts één uur in de week, plaatst de omstandige motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker geen specifieke kennis heeft over zijn geboorteland niet in een ander daglicht.

De vaststellingen over verzoekers' Afghaanse nationaliteit die niet geloofwaardig is, volstaan om te besluiten dat zij nood aan internationale bescherming aannemelijk maken. Een bespreking van de overige grieven die betrekking hebben op een bijkomend en overmatig motief, namelijk dat zij ook hun leven als Afghaans vluchteling in Iran niet aannemelijk hebben gemaakt, dringt zich bijgevolg niet op.

De motivering betreffende de voorgelegde documenten wordt ongemoeid gelaten, zodat ook wordt bevestigd. De kaart van Shiraz, gevoegd bij het verzoekschrift, heeft betrekking op een overmatig motief. Wat de stukken betreft die bij aanvullende nota werden voorgelegd, merkt de Raad op dat de werkvergunning laatstelijk werd neergelegd, aangezien deze dateert van 2015 en verzoeker deze op 14 juni 2019, de allerlaatste moment van de rechterlijke fase van de procedure, bijbrengt. Bovendien blijkt dat het mogelijk is om Afghaanse en Iraanse documenten te verkrijgen tegen betaling, zodat de bewijswaarde van dit stuk onvoldoende is om de bovenstaande vaststellingen te ontcrachten. Het psychologisch attest is geen nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekers in aanmerking komen voor internationale bescherming, aangezien het slechts gegevens bevat die in lijn zijn met de informatie van de attesten die zich reeds in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker F.S., stuk 23).

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. VAN CAENEGEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAENEGEM

S. VAN CAMP